

[Bertel Dahlgaard.]

i landets økonomiske politik. Gennem inddragelsen af disse mægtige beløb fra befolkningen og anvendelsen af dem over staten indflydelse på forholdet mellem varemængde og priser og på renteniveaet. Navnlig i en overgangstid som den, vi befinder os i, hvor vi vel nærmer os et konjunkturomslag, er statens dispositioner her af fundamental betydning. Vi fik for et par uger siden en forsmag derpå, da obligationskurserne pludselig raslede ned, og hvor nationalbanken, formentlig efter et regeringsinitiativ, greb ind.

Man kan nu rejse det spørgsmål: Er regeringen rustet til at lede udviklingen i en sådan farlig overgangstid? Er rigsdagen rustet til at tage sit medansvar for de retningslinier, der bør følges? Jeg tror, det er meget vigtigt, at man i tide sikrer et nøje samarbejde mellem regering og rigsdag i så henseende. Det ville efter min mening få meget ulykkelige følger, hvis det udvikle sig således, at regering og rigsdag kom til at trække i hver sin retning, og disse ømtålige forhold derfor indgik i de politiske kampe. Vi må, såvidt det er gørligt, søge forebygget noget sådant, men skal det lykkes, er det nødvendigt, at regeringen formår at forene sin ledelse af administrationen med at give rigsdagen tryghed for, at der ikke gennem administrative handlinger foregribes noget, der kan blive dybt indgribende med hensyn til landets hele fremtidige økonomiske udvikling, uden at folkerepræsentationen har haft lejlighed til at tage sit ansvar, sådan som det er rigsdagens ret og pligt overfor befolkningen at gøre det i afgørende spørgsmål.

Jeg nævnte før regeringens formodede indgriben overfor renteudviklingen. Jeg skal nævne et andet eksempel. Det er kendt, at regeringen under de dansk-engelske overenskomstforhandlinger tilstræbte og fik en ordning, hvorefter Danmark forpligtede sig til at have afviklet sin løbende gæld til England inden 1952. Der kan her anføres argumenter både for og imod dette, men der kan ikke herske tvivl om, at det her tagne standpunkt på et vist tidspunkt kan få en meget afgørende betydning for landets hele økonomiske og finansielle stilling, og dog er denne sag og dens konsekvenser ikke drøftet med rigsdagen, forinden afgørelsen faktisk var foregrebet. Jeg tror, det er i både regeringens og rigsdagens og landets interesse, at der inden vi står i et konjunkturomslags akutte begivenheder, tilvejebringes den kontakt mellem regering og rigsdag, som må være

forudsætningen for, at begivenhederne kan forløbe med den fasthed og den orden, som vil være så værdifuld.

Jeg så forleden dag i et københavnsk dagblad et ubehersket angreb på regeringen på et område, der grænser til det problem, jeg her har nævnt, nemlig vedrørende regeringens holdning i forbindelse med Marshallhjælpen. Angrebet var ikke blot ubehersket, men skød også langt over målet, endda så meget, at der er god grund til at minde om, at en opposition i den farlige tid, vi lever i, ikke blot har pligt til at være fair overfor enhver regering, men også har den pligt ikke i sin opposition at fremkalde virkninger i landets stilling udadtil, der kan skade vort fælles samfund. Når man har hindret en samlingsregering, som mange ømtålige forhold i tiden i så mange henseender kunne gøre ønskelig, bør man også iagttagende de hensyn, som forholdene gør påkrævet.

Men når den høje regering med rette kan kræve dette af rigsdagen, så bør regeringen også til gengæld omhyggeligt våge over, at rigsdagens rettigheder ikke trædes for nær. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede regering, om den er villig til at tage initiativet til, at der tilvejebringes et midlertidigt organ repræsenterende dette ting suppleret med enkelte særligt sagkyndige, som regeringen har pligt til at rådføre sig med angående foranstaltninger, som måtte blive påkrævet under de hastigt skiftende situationer, som et konjunkturomslag uvægerligt vil frembyde. Vi vil fra vor side lægge vægt herpå og håbe, at den høje regering på den foranledning, der her er givet, vil finde en form, der er egnet til at opfylde det formål, der er tilsigtet med mine udtalelser.

Skattespørgsmålet, som jeg før berørte, kan iøvrigt give anledning til enkelte andre betragtninger. Det havde været meget lykkeligt, om skattekommissionen efter sin 11 års tilværelse havde været så langt fremme, at vi i denne samling havde kunnet behandle en stor samlet skattereform for såvel direkte som indirekte skatter. Det kunne have lagt et tryggere grundlag for hele den økonomiske og erhvervsmæssige virksomhed her i landet. Men jeg forstår, at regeringen slet ikke tør bebude noget sådant og derfor foreløbig vil nøjes med at foreslå nogle ændringer i indkomstskatteskalaen i forbindelse med ophævelse af børnefradragene og i stedet derfor indførelse af børnetilskud. Vi er villige til at forhandle om noget sådant. Det kommer altså an på realiteten i forslaget. Og med hensyn til indførelsen af børnetilskud går jeg ud fra,